

U S N E S E N Í

Krajský soud v Brně projednal v neveřejném zasedání konaném dne 26. ledna 2017 odvolání **obžalovaného T.S.**, nar. XXXXX, proti rozsudku Okresního soudu v Hodoníně ze dne 8. listopadu 2016, č.j. 3 T 100/2016-176, a rozhodl **t a k t o** :

Podle § 263 odst. 1 písm. b) trestního řádu z důvodů uvedených v § 258 odst. 1 písm. a), b), c) trestního řádu se napadený rozsudek **z r u š u j e**.

Podle § 259 odst. 1 trestního řádu se věc **v r a c í** soudu I. stupně.

O d ů v o d ě n í

Napadeným rozsudkem byl obžalovaný T.S. uznán vinným přečinem týrání zvířat podle § 302 odst. 1 písm. a), odst. 3 trestního zákoníku, kterého se dle zjištění soudu I. stupně dopustil tím, že od přesně nezjištěné doby v první polovině října 2015 do 27. 11. 2015 v XXXXX, okres XXXXX, v prostorách haly areálu XXXXX, úmyslně nezajistil přísun krmiva a vody většímu množství chovaných potkanů a křečků umístěných v 736 zabezpečených chovných klecích, což v důsledku nedostatku potravy vedlo k vzájemnému požírání a k postupnému úhynu nejméně sedmi stovek potkanů a křečků, dále zde choval v teráriu při nevhodně nízkých teplotách šest exemplářů hroznýše královského, což v důsledku chladu vedlo k jejich úhynu, ačkoli byl jako jednatel společnosti XXXXX, IČ: XXXXX, osobou odpovědnou za chov a řádnou péči o výše uvedená zvířata, kdy se obviněný tímto svým jednáním dopustil týrání zvířat ve smyslu ustanovení § 4 odst. 1 písm. c) bod 1., písm. k) zákona č. 246/1992 Sb. na ochranu zvířat proti týrání, neboť z jiných než zdravotních důvodů omezoval výživu zvířete včetně jeho napájení a rovněž choval zvířata v nevhodných podmínkách, přičemž úhyn zvířat z důvodu omezování výživy a napájení, vedoucí ke kanibalismu mezi týranými zvířaty, je třeba považovat za trýznivý.

Za tento přečin byl obžalovanému podle § 302 odst. 3 trestního zákoníku uložen trest odnětí svobody v trvání 1 roku, jehož výkon byl obžalovanému podle § 81 odst. 1, § 82 odst. 1 trestního zákoníku podmíněně odložen na zkušební dobu v trvání 2 let. Dále podle § 73 odst. 1 trestního zákoníku byl obžalovanému uložen trest zákazu činnosti spočívající v zákazu podnikání v oblasti chovu zvířat na dobu 3 let.

Proti tomuto rozsudku podal obžalovaný včas odvolání, které směřovalo do výroku o vině a trestu. Toto své odvolání obžalovaný odůvodnil tím, že již v průběhu přípravného

řízení v této trestní věci došlo k závažnému pochybení spočívající v porušení ustanovení § 166 odst. 1 trestního řádu. V protokolu o výsledku obviněného na č.l. 120 spisu byl obžalovaný vyrozuměn pouze o možnosti prostudovat spis, upozornění na možnost učinit návrhy na doplnění vyšetřování zde absentuje, absentuje i v celém přípravném řízení. Policejní orgán ještě dne 23. 5. 2016, tedy den před podáním obžaloby, prováděl úkony trestního řízení bez toho, aby měl k dispozici trestní spis – kopie listiny o úkonech byly předloženy na hlavním líčení dne 8. listopadu 2016, a to konkrétně usnesení policejního orgánu dle § 80 odst. 1 z 23. 5. 2016 a protokol o vydání věci z 23. 5. 2016. Podle § 2 odst. 13 trestního řádu ten, proti němuž se trestní řízení vede, musí být v každém období řízení vhodným způsobem a srozumitelně poučen o právech umožňujících mu plné uplatnění obhajoby a o tom, že si též může zvolit obhájce. Všechny orgány činné v trestním řízení jsou povinny umožnit mu uplatnění jeho práv. Ze zásady presumpce nevinoty vyplývá i požadavek na orgány činné v trestním řízení, aby bez ohledu na své subjektivní přesvědčení o vině obžalovaného vystupovaly vůči němu nestranně a nezaujatě. Proto mají povinnost poučit obžalovaného v každém období řízení o jeho právech a poskytnout mu plnou možnost jejich uplatnění (§ 33 odst. 5 trestního řádu). Skutečnost, že nebylo dodrženo ustanovení § 166 trestního řádu o vyrozumění o možnosti učinit návrhy na doplnění vyšetřování, tedy skutečnost, že by vyšetřování nebylo skončené, jedná se o porušení práva na obhajobu a je to důvodem navrácení věci státnímu zástupci k došetření. V této souvislosti obžalovaný poukázal na rozhodnutí Vrchního soudu v Praze, sp. zn. 11 To 38/94.

Na hlavním líčení dne 8. listopadu 2016 obhajoba navrhovala zajištění a provedení důkazu čtením listiny, a to dokladu o likvidaci kadáverů týkajících se jejich likvidace z ohledání místa činu z 27. 11. 2015. Ten by měli mít k dispozici u Státní veterinární správy nebo Zoo Hodonín, a to z toho důvodu, že jsou nesrovnalosti ve výpovědi svědkyně M., která jednou říká, že kadávery byly zlikvidovány, podruhé uvedla, že jenom část a že jeden had byl zaslán na pitvu. Tento návrh na doplnění dokazování nebyl soudem vyslyšen a v rozsudku nebylo zamítnutí návrhu na doplnění dokazování nijak odůvodněno. Jestliže kterákoliv ze stran využije práva navrhnout doplnění dokazování, soud je povinen rozhodnout podle § 216 odst. 1 trestního řádu o tom, že dokazování bude doplněno a za tím účelem příp. odročí hlavní líčení (§ 219 odst. 1 trestního řádu), či umožní státnímu zástupci, obžalovanému nebo obhájci na jejich žádost provedení důkazu (§ 215 odst. 2 trestního řádu), anebo že návrhy na doplnění dokazování zamítne a toto zamítavé stanovisko se pak musí projevit v odůvodnění rozhodnutí ve věci samé (§ 125 odst. 1, § 134 odst. 2 trestního řádu). Povinností soudu navíc je, aby v případě odmítnutí důkazu nabízeného stranami v odůvodnění svého rozhodnutí učiněného ve věci samé logicky a přesvědčivě uvedl, proč nevyhověl stranám v provedení jimi vyhledaného, předloženého nebo navrženého důkazu nebo proč neakceptoval návrhy stran na doplnění dokazování provedeného u hlavního líčení. Obžalovaný poukázal na judikaturu Ústavního soudu s tím, že důkazní návrhy stran tedy soud nesmí bezdůvodně opomenout. V hlavním líčení dne 8. listopadu 2016 byly podle § 213 odst. 1 trestního řádu procesním stranám předestřeny k nahlédnutí listinné důkazy. Soud neuvedl, o které konkrétní listinné důkazy se jedná a které tedy byly podkladem pro rozhodnutí, které nebyly podkladem a které jako důkaz nebyly provedeny.

Dále obžalovaný v odůvodnění svého odvolání uvedl k protokolu o ohledání místa činu ze dne 27. 11. 2015, že toto ohledání místa činu provedli policisté Ž. a H. a přítomen byl J.P., nikdo jiný nebyl přítomen. Správně je v něm konstatováno celkem 766 chovných beden

(klecí), přičemž jsou uvedeny počty beden 52 + 30 + 30 + 14 + 460 + 150, to jest celkem 736, což je jiný počet než uváděných 766, jaký je tedy správný počet a kolik beden bylo skutečně v hale, je otázkou, na kterou nedává tento protokol odpověď. Ohledáním bylo zjištěno 7 hadů, z toho dva visící, 5 v podestýlce, 2 agamy. O jaký druh hadů se jedná, zde není uvedeno. Dále je v protokolu uvedeno, že v bednách je zpravidla 1 až 3 kusy laboratorních potkanů, není uvedeno, v kolika bednách byli dva až tři potkani, takže dle logiky je, když je uvedeno v bednách, tak maximálně ve dvou těchto bednách byli dva potkani. V tomto protokolu jsou v rozporu s ustanovením § 113 trestního řádu uváděny domněnky, že pobíhající potkani jsou z chovu, kterým se zřejmě podařilo z uzavřených beden dostat. Nebylo nijak prokázáno, že se vůbec jedná o potkany a natož z tohoto chovu. V části ohledání – detailní ohledání plastové krabice o přítomnosti či nepřítomnosti vody a krmení není žádná zmínka. V průběhu ohledání nebyly odebrány policejním orgánem žádná živá zvířata či kadávery, pouze jsou zde uvedeny věcné stopy V1 a V2, přičemž V1 je plastová láhev s tekutinou, takže tekutin měla chovaná zvířata dost. Protokol nepodepsal policista H. a ani přítomná osoba J.P., což je v rozporu s ustanovením § 56 trestního řádu o podepisování jiného protokolu, které podepíše ten, kdo úkon vykonal a osoba, které se úkon týká. Jedná se v tomto ohledu o neúčinný důkaz, taktéž absolutně neúčinný i z pohledu absence písemného souhlasu oprávněné osoby za společnost XXXXX s.r.o. s provedením ohledání v těchto jiných prostorách. V protokolu není uvedeno, že by policejní orgán zpracoval plánec či náčrtek místa ohledání a rozsudek se přitom na ně odvolává. K protokolu o ohledání věci ze dne 3. 12. 2016, který byl sepsán až 15. ledna 2016, obžalovaný uvedl, že protokol má být sepsán přímo při úkonu nebo bezprostředně po něm. Tento byl sepsán za šest týdnů, což je velmi nestandardní a po šesti týdnech jeho obsah neodpovídá pozorováním zjištěným skutečnostem. Toto ohledání provedli policisté O. a Ž. a přítomna byla J.M. z veterinární správy. Ohledáním byli zjištěni a zajištěni dva mrtví hadi v teráriu, o jaký druh se jednalo, zde není uvedeno, dva mrtví potkani z podlahy, 3 kusy křečků, odkud z kterého místa není v protokolu uvedeno. V tomto protokolu v rozporu s protokolem z 27. 11. 2015 je konstatováno, že provedenou prohlídkou všech stojanů a beden bylo zjištěno, že v těchto se nachází těla potkanů ve značném stádiu rozkladu, kdy není možné určit přesný počet potkanů. Dále byla použita slova, že v mnoha klecích, kolik to bylo, na to protokol nedává odpověď. Dále je v protokolu uvedeno, že v několika bednách se nacházela těla křečků, opět zde není uvedeno, kolik to bylo klecí, pokud je uvedeno pouze v několika, tak se jedná maximálně o dvě bedny a tedy o dva křečky, vyšší počet beden s křečky žaloba neprokázala. Otázkou však je, jak bylo se zajištěnými kadávery dále naloženo, v protokolu to totiž není vůbec uvedeno. K oběma protokolům o ohledání obžalovaný uvedl, že obžaloba neprokázala, že by docházelo ke kanibalismu potkanů nebo křečků. Roztroušení kadáverů bylo způsobeno lesními predátory, jako např. liškami a jezevci a taktéž kočkami. V hale se pohybovali různí lidé v době mezi oběma ohledáními. Obžaloba neprokázala, že v době prvního ohledání došlo k úhynu křečků, o křečcích není žádná zmínka v protokolu o ohledání z 27. listopadu 2015. V popisu fotografií č.l. 20 není žádný křeček, je tedy zřejmé, že se v době ohledání dne 27. listopadu 2015 v hale křecci nenacházeli, křecci byli na místo ohledání umístěni později, a to před ohledáním dne 3. 12. 2015. V pronajatých prostorech byl zaznamenán pohyb jiných osob, které na místo něco odnášely a vynášely a ty také toto roztroušení způsobily. O tom svědčí i zjištěná traumata u dvou zajištěných potkanů a výpověď svědkyně J.M. Protokol o ohledání dle § 113 odst. 2 trestního řádu musí poskytovat úplný a věrný obraz z předmětu ohledání, což v obou protokolech nebylo dodrženo, nesouhlasí počty, jsou zde uváděny domněnky policejního orgánu. Obžalovaný poukázal na to, že v protokolu o ohledání místa činu z 27. 11. 2015 jako důvod je uvedeno: S.: zanedbání

péče o zvíře v XXXXX, v protokolu o ohledání věci z 3. 12. 2015 jako důvod je uvedeno: S.: zanedbání péče o zvíře v XXXXX – zjištění možného úhynu živočichů ohledání a nafocení uhynulých těl živočichů. V protokolu o ohledání věci z 3. 12. 2015 není uvedeno, které věci se má ohledání týkat, není věc nijak specifikována, ani že by se snad jednalo o opakované či doplňující ohledání místa činu. Možný úhyn živočichů byl již zjištěn dne 27. listopadu 2015, taktéž bylo provedeno i nafocení uhynulých těl. Je zcela zřejmé, že policejní orgán si šel do tohoto jiného prostoru pro kadávery, pro nic jiného. Policejní orgán činný v trestním řízení provedl úkon označený jako ohledání místa věci podle § 113 trestního řádu dne 3. 12. 2015, který však je formálně totožný s prohlídkou i jiných prostor ve smyslu § 83a trestního řádu, avšak bez příkazu soudu nebo písemného souhlasu uživatele (vlastníka). Tímto policejní orgán obešel ustanovení § 83a trestního řádu, neboť neprováděl smyslové vnímání, ale zajišťoval věci důležité pro trestní řízení. Tím je zapříčiněna absolutní nepoužitelnost důkazů opatřených v souvislosti s tímto ohledáním. Místo ohledání bylo narušeno jinými osobami mezi prvním a druhým ohledáním, což bylo v průběhu hlavního líčení jednoznačně prokázáno. V této souvislosti je třeba se zabývat i souhlasem s ohledáním místa činu na č.l. 18, který měl údajně před provedením ohledání udělit J.P. Obžalovaný namítá, že souhlas nebyl dán oprávněnou osobou a nebyl dán předem, nejedná se o listinu pravou a ani pravdivou. Z tohoto souhlasu nelze zjistit, kdy byl souhlas doručen policejnímu orgánu a jakou formou a zda tento souhlas skutečně dal J.P. a zda jej dal jako jednatel společnosti XXXXX s.r.o. Ve spise založený souhlas dle obžalovaného není originálním souhlasem, založena byla pochybná kopie, tedy v listinné formě, nebo zda se jedná o konverzi digitální formy do listinné. Otázkou je, jak se tedy tento dokument vyskytl v trestním spise. Obžalovaný poukázal na to, že Policie České republiky jako veřejnoprávní průvodce porušil v uvedených ustanoveních zákon č. 495/2004 Sb. o archivnictví a spisové službě, takže uvedený souhlas s provedením ohledání nelze připustit jako důkaz o tomto souhlasu a ve spojení s protokolem o ohledání věci ze dne 3. 12. 2015 nelze připustit i tento samotný protokol jako důkaz. Dle obžalovaného není zřejmé, odkud a jakým způsobem byl tento souhlas doručen a od koho jej policejní orgán získal. V této souvislosti obžalovaný poukázal na rozhodnutí Nejvyššího soudu, sp. zn. Tdo 161/2014, a dále na rozhodnutí Ústavního soudu, sp. zn. III. ÚS 2424/12.

Dále obžalovaný poukázal na to, že z fotodokumentace na č.l. 19 a následující z 8. 12. 2016 není vůbec zřejmé, ke kterému protokolu o ohledání přináleží. K předávacímu protokolu na č.l. 16 z 27. listopadu 2015 obžalovaný uvedl, že i v tomto případě není zřejmé, jak se tato listina v kopii vyskytla v trestním spise, když není zřejmé, kdo je jejím skutečným původcem, takže je zřejmé, že zde došlo k nerespektování zákona o archivnictví a spisové službě. Obžalovaný namítá pravost a správnost tohoto protokolu, dle jeho názoru tuto listinu nelze použít jako důkaz. Dle názoru obžalovaného ve zprávě z kontroly J. M. ze Státní veterinární správy z 2. 12. 2015 na č.l. 32 je uvedeno, že poslední předcházející kontrola byla dne 16. 9. 2015, že jsou v ní uváděny jen spekulace, a to že vzhledem k absenci vody a krmiva v nádržích lze usuzovat, že zvířata uhynula v důsledku nedostatku krmiva a vody a že není pravděpodobné, že byla usmrcena plynem, což poznala pouhým pohledem. I v tomto případě není zřejmé, jak se tato listina v kopii vyskytla v trestním spise, není zřejmé, kdo je jejím skutečným původcem, opětovně zde došlo k nerespektování zákona o archivnictví a spisové službě. Obžalovaný namítá pravost a správnost této zprávy, kterou nelze použít jako důkaz. Obdobným způsobem se obžalovaný vyjádřil k vyjádření Státní veterinární zprávy založené na č.l. 34 spisu. K protokolu o zkoušce – patologii založenému na č.l. 36 až 40

obžalovaný uvedl, že zakázka dle tohoto protokolu došla dne 3. 12. 2015, přitom opatření o příbrání Státního veterinárního ústavu k odbornému vyjádření bylo vypracováno až dne 4. 12. 2015 (č.l. 35 verba). Obžalovaný se ptá, jak je možné, že zakázka byla doručena dříve, než bylo rozhodnuto opatřením. Dále je zde uvedeno, že odesílatelem je J.M. Pokud byly zkoumány kadávery, tak o jaké kadávery se přesně jedná, protože byli zkoumáni tři uhynulí a jeden utracený křeček, přičemž dle protokolu o ohledání z 3. 12. 2015 byly zajištěny pouze tři kadávery křečků. Odkud se tedy vzal jeden kadáver křečka navíc není zřejmé. K tomu vypověděla svědkyně J.M., že jednoho křečka utratila dne 3. 12. 2015 při ohledání, kterému byla přítomna, a to z důvodu, že nebylo k dispozici krmivo. Dále byli zkoumáni tři uhynulí hadi, o které se však jednalo, není uvedeno. O ty, co byli zajištěni při ohledání dne 3. 12. 2015, kdy byly zajištěny pouze 2 kusy, nebo ty, co zajistila J.M. dne 27. listopadu 2015, k tomu vypověděla J.M. jednou tak, že hadi z ohledání ze dne 27. 11. 2015 byli zlikvidováni a pak že jeden z nich byl zaslán na pitvu spolu s hady z ohledání provedeného dne 3. 12. 2015. V odpovědi na otázku č. 1 je uvedeno, že utracený křeček byl v dobré kondici oproti ostatním uhynulým. Jak je toto možné, když dle obžaloby jim nebylo podáváno krmivo a voda. V odpovědi na otázku č. 2 jsou uváděny spekulace, že pravděpodobně se jednalo o úhyn v důsledku dlouhodobého vystavení nízké teplotě (dle přiložených fotografií – kadávery zavěšeny v blízkosti zdroje tepla, přičemž není nikde v trestním spise ani v protokolu uvedeno, že jako podklad k vypracování tohoto protokolu byly přiloženy jakékoliv fotografie. V odpovědi na otázku č. 4 jsou rovněž uvedeny spekulace, otázka č. 5 je otázkou právního hodnocení a neměla být policejním orgánem vůbec položena a v odborném vyjádření odpovězena. Je to neslučitelné s ustanovením § 107 odst. 1 trestního řádu, kdy je třeba dbát toho, že znalci nepřislouží provádět hodnocení důkazů a řešit právní otázky. Tímto protokolem nebylo vyvráceno, že potkani a křečci nebyli usmrceni zákonným způsobem pomocí CO₂. K protokolu o kontrole č.j. SVS/2015/131241/B, který předložila svědkyně M. při svém výsledku, obžalovaný uvedl, že v odůvodnění rozsudku není na tento protokol nijak poukazováno, kontrola dne 27. listopadu 2015 byla prováděna souběžně s ohledáním a soud o této listině nijak nerozhodl, není zřejmé, zda jej pojal jako důkaz. Z celého trestního spisu není zřejmé, odkud pochází dokumenty na č.l. 72 až 74 spisu, jedná se o smlouvu o výkonu funkce, která je nepodepsaná, a tudíž nemůže vyvolat žádné právní účinky a není jasný zdroj, odkud tento dokument policejní orgán získal. K emailovým zprávám na č.l. 75 spisu obžalovaný uvedl, že opět není jasný zdroj a navíc tyto listiny neprokazují, že se skutečně jedná o komunikaci obžalovaného. Dle obžalovaného každý důkaz obžaloby má být takzvaně prezentní, tedy musí být zřejmý jeho zdroj a není možné jako důkazy použít listiny neznámého původu. K výpovědi svědkyně M. obžalovaný uvedl, že tato dne 3. 12. 2015 prováděla místní šetření, o tomto nesešla žádný kontrolní protokol a ani záznam o místním šetření, takže není zřejmé, jak tedy mohla usmrtit a odebrat kadáver křečka. Svědkyně M. tak vykonávala svoji pravomoc v rozporu s čl. 2 odst. 2 Listiny základních práv a svobod. Dle názoru obžalovaného se v jejím tvrzení vyskytují rozpory. Svědkyně v rozporu s prvním tvrzením, že byly všechny kadávery z 27. listopadu 2015 zlikvidovány, tvrdí, že na pitvu byl odvezen jeden had zajištěný dne 27. listopadu 2015 a dva ze dne 3. 12. 2015, tři křečci uhynulí a 1 kus utracený, dvakrát potkan, takže není zřejmé, jak to bylo skutečně. Svědkyně uvedla, že neví, že by byly nějaké jiné chovy, což však nevylučuje možnost, že potkani volně se pohybující a nalezení mrtví nejsou z chovu obžalovaného, to, že jsou z chovu obžalovaného, nebylo nijak prokázáno. O příčině úhynu pouze spekuluje, sama neprováděla pitvu. Svědkyně H. křečky na místě samém vůbec neviděla, pracovala zde pouze několik dnů. K výpovědi svědkyně M. obžalovaný uvedl, že o hromadě mrtvých těl se nezmiňuje žádný

protokol o ohledání, což je další důkaz o přítomnosti třetích osob po ohledání dne 27. listopadu 2015 a o manipulaci těchto osob s místem činu, které tak bylo „kontaminováno“. Svědkyně M. potvrzuje to, že do haly měly možný přístup další osoby mezi 27. listopadem až 3. prosincem 2015, potvrdila, že docházelo k běžným úhynům, k požívání docházelo až po úhynu, ne zaživa, potvrdila, že k usmrcení celého chovu by stačil jeden až dva dny. Svědek Š. potvrdil skutečnost, že bylo možné se do haly dostat po 27. listopadu 2015. Svědek V. potvrdil skutečnost, že obžalovaný chtěl skončit s chovem. Svědek J.P. potvrdil skutečnost, že v hale byl dne 13. 9. 2015 a chov byl v pořádku.

Dále obžalovaný v odůvodnění svého odvolání uvedl, že dřívější výpověď na Policii ČR byla sepsána pod nátlakem, kdy vyslychající mu řekl, že to tak bude lepší, naléhal na něj a tak protokol nechal, jak to je zapsáno, že pokud to nepodepíše, jak to napsal, takže půjde na vazbu. O tom svědčí i to, že v záznamu o prostudování spisu je uvedena nepravda o tom, že obviněný se z tohoto úkonu při výslechu omluvil, přičemž v protokolu o výslechu obviněného nic takového není uvedeno. Soud I. stupně v odůvodnění napadeného rozsudku neuvedl, z jakého důvodu je toto tvrzení obžalovaného účelové, takže napadený rozsudek minimálně v této části je nepřezkoumatelný. Dle obžalovaného soud nekriticky přijal verzi znění protokolu dle obžaloby, aniž by se zabýval námitkami obžalovaného, a to např. nesoulad se záznamem o prostudování trestního spisu po skončení vyšetřování a zněním protokolu o výslechu obviněného. Dle obžalovaného obžaloba nepředložila žádný důkaz o tom, že z 5 kusů kadáverů hadů byly některé odebrány ze Zoo Hodonín a zaslány k odbornému vyjádření a je otázkou, jak s nimi bylo dále naloženo. Taktéž nebylo prokázáno, že kadávery, které byly zkoumány, dle protokolu o zkoušce jsou ty, co byly zajištěny při ohledání dne 3. 12. 2015. Dle obžalovaného uložený trest zákazu činnosti je příliš široký a neurčitý a jeho délka je neodpovídající. Má-li být trestem podle § 73 a § 74 trestního zákoníku zakázána činnost, která má znaky podnikání, je třeba při vymezení obsahu a rozsahu zakazované činnosti fyzické i právnické osoby vycházet z toho, podle jakých právních předpisů se taková činnost vykonává a na základě jaké skutečnosti vzniká oprávnění k výkonu této činnosti (průkaz, registrace, živnostenský list, koncesní listina, zápis do obchodního rejstříku) – R 20/1996. Dále dle obžalovaného obžaloba neprokázala, že k úhynu hadů došlo v důsledku chladu, přičemž zkoumány byly pouze 3 kusy kadáverů a hadů. Závěry patologie zní pouze jako pravděpodobné, kdy nelze vyloučit jedinou příčinu úhynu. Obžaloba neprokázala, že k usmrcení potkanů a křečků nedošlo pomocí oxidu uhličitého a toto nijak nevyvrátila. Toto je možné zjistit pouze vyšetřením krve, protože oxid uhličitý se váže na červené krevní barvivo – hemoglobin, vytlačuje kyslík z tkání a brání jeho postupu k buňkám organismu a tím způsobuje velice závažné komplikace, které celkem často končí úmrtím. Omezení vazby kyslíku nastává při zvýšené koncentraci CO₂ v ovzduší. Z průběhu hlavního líčení není zřejmé, které důkazy byly stranám předstřeny k nahlédnutí podle § 213 odst. 1 trestního řádu jako důkazní prostředky a jako důkazy byly připuštěny ty, které jsou relativně i absolutně neúčinné. Dle obžalovaného z tohoto trestního řízení je zřejmé, že státní moc nebyla uplatňována v mezích zákona a ani způsobem, který zákon stanoví.

Krajský soud v Brně jako soud odvolací z podnětu podaného odvolání přezkoumal v souladu s ustanovením § 254 odst. 1, 3 trestního řádu zákonnost a odůvodněnost jen těch oddělitelných výroků rozsudku, proti nimž bylo podáno odvolání, jakož i správnost postupu řízení, které jim předcházelo, a to z hlediska vytýkaných vad. Obžalovaný podal odvolání do

výroku o vině a trestu, takže přezkumná činnost odvolacího soudu nebyla nikterak omezena. Po přezkoumání dospěl odvolací soud k následujícím závěrům.

Především je nutné přisvědčit odvolací námitce obžalovaného spočívající v tom, že soud I. stupně neprovedl v souladu s příslušnými ustanoveními trestního řádu listinné důkazy, kterými zdůvodnil svá skutková zjištění. Podle § 213 odst. 1 trestního řádu posudky, zprávy státních a jiných orgánů a další listiny a jiné věcné důkazy se při hlavním líčení předloží stranám k nahlédnutí a pokud je to třeba, předloží se k nahlédnutí i svědkům a znalcům. Podle § 213 odst. 2 trestního řádu, pokud kterákoliv ze stran navrhne přečtení listiny uvedené v odst. 1, je soud povinen při hlavním líčení takovou listinu přečíst. Z protokolu o hlavním líčení ze dne 8. listopadu 2016 i ze zvukového záznamu z tohoto hlavního líčení je zřejmé, že soud I. stupně v hlavním líčení podle § 213 odst. 1 trestního řádu předestřel k nahlédnutí listinné důkazy, které však nekonkretizoval, takže obžalovaný se k těmto jednotlivým listinným důkazům nemohl vyjádřit. Z této skutečnosti je zřejmé, že jde o nedostatek dokazování v řízení před soudem, v důsledku kterého došlo k porušení práva na obhajobu obžalovaného, který má právo se vyjádřit ke každému důkazu, o který soud opřel své rozhodnutí. Toto porušení práva na obhajobu obžalovaného je natolik závažné, že je nutné je považovat za podstatnou vadu řízení, které předcházelo vydání napadeného rozsudku, a to zejména protože v tomto řízení byla porušena ustanovení, jimiž se má zabezpečit objasnění věci nebo právo obhajoby. Je tedy dán důvod pro zrušení napadeného rozsudku dle ustanovení § 258 odst. 1 písm. a) trestního řádu. Na straně druhé však dle názoru odvolacího soudu konstatované porušení ustanovení § 166 odst. 1 trestního řádu, to jest prokázaná skutečnost, že obžalovaný nebyl při seznámení s výsledky vyšetřování upozorněn policejním orgánem na možnost učinit návrhy na doplnění dokazování, je sice porušením práva na obhajobu obžalovaného, ale nikoliv tak závažným, aby bylo důvodem pro vrácení věci státnímu zástupci k došetření, neboť obžalovaný po podání obžaloby toto své právo v této trestní věci měl možnost využít a také tohoto práva využil v řízení před soudem.

Dále je nutné přisvědčit odvolacím námitkám obžalovaného spočívajícím v tom, že napadený rozsudek trpí vadami spočívajícími zejména v nejasnosti či neúplnosti jeho skutkových zjištění týkajících se přezkoumávané části rozsudku nebo proto, že se ohledně takové části soud nevypořádal se všemi okolnostmi významnými pro rozhodnutí, takže vznikly pochybnosti o správnosti skutkových zjištění ohledně přezkoumávané části rozsudku a k objasnění věci bude třeba důkazy opakovat nebo provádět důkazy další, jejichž provádění před odvolacím soudem by znamenalo nahrazovat činnost soudu I. stupně.

Napadenému rozsudku je nutné zejména vytknout to, že se soud I. stupně dostatečným způsobem nezabýval obhajobou obžalovaného T.S. a dále v tom, že tento rozsudek neodůvodnil dostatečným způsobem v souladu s ustanovením § 125 odst. 1 trestního řádu především co do skutkových zjištění. Je zřejmé, že se soud I. stupně bude muset vypořádat s obhajobou obžalovaného spočívající v tom, že jeho výslech v přípravném řízení byl proveden nezákonným způsobem, že nebylo vyvráceno, že potkání a křečci byli usmrceni zákonným způsobem pomocí kysličníku uhličitého CO₂ a že soud I. stupně bude muset rovněž upřesnit, na základě kterých důkazů dospěl k závěru o počtu uhynulých křečků a potkanů, což z odůvodnění napadeného rozsudku rovněž nevyplývá. Vzhledem k uplatněné obhajobě obžalovaného bude nutné doplnit dokazování o výslech policejního orgánu, který realizoval výslech obžalovaného T.S. v přípravném řízení dne 29. 4. 2016, to jest S.O., který

se vyjádří ke způsobu výsledku obžalovaného T.S., který se hájil tím, že jeho výpověď v přípravném řízení byla sepsána pod nátlakem. Dále bude nutné opětovně vyslechnout svědkyni J.M., pracovníci Krajské veterinární správy, Státní veterinární správy pro Jihomoravský kraj, která byla přítomna u ohledání na místě samém dne 27. 11. 2015, která se vyjádří k tomu, zda potkani a křečci byli či nebyli usmrceni zákonným způsobem pomocí kysličníku uhličitého CO₂ a která se rovněž vyjádří k počtu uhynulých potkanů a křečků, a to včetně údaje uvedeného v protokolu o ohledání místa činu ze dne 27. listopadu 2015, dle kterého v seskládaných bednách do sebe byli ponecháni uhynulí potkani ve značném rozkladu v počtu od 1 do 3 kusů a v každé plastové krabici se nacházel minimálně jeden laboratorní potkan, přičemž tito potkani již měli být uhynulí a jevíli známky rozkladu (č.l. 3 verta spisu). Dále bude nutné podle § 213 odst. 1 trestního řádu procesním stranám předestřít k nahlédnutí listinné důkazy shromážděné v této trestní věci, tyto listinné důkazy řádným způsobem zaprotokolovat a umožnit obžalovanému, aby se k těmto listinným důkazům vyjádřil. Samozřejmě, že pokud bude některá z procesních stran trvat na čtení tohoto listinného důkazu, pak v souladu s ustanovením § 213 odst. 2 trestního řádu bude soud povinen při hlavním líčení takovouto listinu přečíst. Pokud po doplněném dokazování vyvstane potřeba provést další důkazy, provede soud I. stupně tyto důkazy dle aktuální potřeby dokazování.

Z těchto důvodů odvolací soud napadený rozsudek podle § 263 odst. 1 písm. b) trestního řádu z důvodů uvedených v § 258 odst. 1 písm. a), b), c) trestního řádu zrušil a podle § 259 odst. 1 trestního řádu věc vrátil soudu I. stupně. Soud I. stupně po doplnění dokazování v naznačeném směru v souladu s ustanovením § 2 odst. 6 trestního řádu zhodnotí provedené důkazy podle svého vnitřního přesvědčení založeného na pečlivém uvážení všech okolností případu jednotlivě i v jejich souhrnu a ve věci rozhodne. V novém rozhodnutí se soud I. stupně bude povinen vypořádat s odvolacími námitkami, které obžalovaný uvedl v odůvodnění svého odvolání, a pokud nevyhoví návrhům obžalovaného na doplnění dokazování, zdůvodní, proč těmto návrhům na doplnění dokazování nevyhověl. Pokud soud I. stupně opětovně dospěje k závěru o vině obžalovaného, pak v novém rozhodnutí podrobně zdůvodní výrok o trestu zákazu činnosti, přičemž i v tomto směru se pečlivě vyjádří k odvolacím námitkám, které obžalovaný uvedl v odůvodnění svého odvolání.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí není další řádný opravný prostředek přípustný.

Krajský soud v Brně
dne 26. ledna 2017

JUDr. Miroslav Novák v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Milana Hašílková